

EL 9 NOU

En aquesta edició d'EL 9 NOU recollim dues demandes per garantir l'accessibilitat de persones amb mobilitat reduïda a espais públics de Granollers. Una és la denúncia dels veïns del barri de la Font Verda que demanen que se solucionin els problemes de funcionament que arrossegueu les rampes que hi ha al tram més baix del carrer Carles Riba, entre la plaça de la Font Verda i el carrer Joan Lluís Vives. Les rampes es van instal·lar per facilitar la mobilitat dels veïns d'aquest barri amb carrers amb pendents molt

Espais públics accessibles, un dret

pronunciats. I per afavorir l'accés a peu a equipaments situats a la part alta. La llista és llarga: el cementiri, el tanatori, l'Arxiu Comarcal, el camp de futbol de la Font Verda, la comissaria dels Mossos d'Esquadra, el parc del Puig de les Forques o el Centre Vallès.

En aquest edifici hi ha la segona incidència que recull

el diari: l'ascensor de l'equipament continua sense funcionar i, per tant, complica l'accés a les plantes superiors del centre educatiu als alumnes amb mobilitat reduïda o d'aquells que han patit una lesió. No és un cas únic. A EL 9 NOU també ens hem fet ressò, en els darrers mesos, de peticions per instal·lar ascensors a l'institut-escola

Pallerola, de Sant Celoni, o l'escola Salvador Espriu, de Granollers. En tots dos centres estan pendents que es faci efectiva la millora.

Qualsevol persona –tant si té una dificultat permanent de mobilitat com puntual– ha de poder accedir als espais públics com ho faria si es pogués moure sense cap dificultat. Catalunya disposa

d'una llei d'accessibilitat aprovada pel Parlament l'any 2014 que va representar un salt endavant respecte al decret llei sobre la supressió de barreres arquitectòniques vigent des del 1991. L'Estatut, la Constitució i la Convenció de Nacions Unides disposen que les administracions han de promoure les condicions perquè totes les persones tinguin igualtat d'oportunitats en el seu dia a dia. Rampes i ascensors trenquen barreres arquitectòniques. Instal·lar-los representa un esforç econòmic, però, si després no s'assegura que funcionen bé, la inversió no serveix per a res.

El nou pla de protecció del Montseny, una visió crítica

Carles Lumeras

President de la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny

La realitat sempre és més dura que els supòsits. No es tractava de teories científiques estranyes o de cabòries d'ecologistes desvagats. Els darrers esdeveniments climàtics en forma de danes, la multiplicació d'incendis forestals de gran magnitud, als quals s'han afegit les sequeres estructurals (per citar només alguns del fenòmens extrems que estem patint) evidencien que la conjuntura és, perdoneu-me el superlatiu, d'un magnífic col·lapse climàtic. Som davant d'una crisi global, massa real per obviar-la, que ve a sumar-se a la creixent escassetat de recursos naturals, cada cop més manifesta, que està comportant serioses conseqüències ambientals, econòmiques i socials, també a casa nostra.

A aquesta situació, per si sola prou difícil, hi hem de sumar, ineludiblement, unes polítiques institucionals que declaren oficialment el propòsit d'augmentar el trànsit aeri i les infraestructures que s'hi relacionen. I afegeixen, a més, l'expansió dels projectes relacionats amb el transport terrestre per carretera, l'augment fora mida de l'agroindústria basada en l'espoli de l'aigua o la permissió per destruir el territori productiu i la seva biodiversitat, encara que sigui expropiant-lo, per tal d'instal·lar plantes eòliques i fotovoltaïques que només afavoreixen el *pool* energètic controlat per les grans corporacions.

I ara, per acabar-ho d'arrodonir, es prepara una reforma estructural de la PAC europea que, sota els eufemismes de "simplificació" i "eficiència", significaria la mort de qualsevol projecte de transició agroecològica en un futur immediat, tret que els moviments socials ho impedim. A banda de tot això, les recents declaracions del president Illa, afirmant que "sobren boscos", acaben de reblar el clau de les insensateses ambientals que caminen en direcció contrària a la solució.

Aquesta perspectiva, que no s'albira gens encoratjadora, ens obliga a plantejar-nos la mateixa supervivència dels espais anomenats "protegits". La importància que aquests reservoris de vida tenen avui i, sens dubte, tindran de cara a les generacions futures, ho fa imprescindible. En aquests moments, doncs, torna a fer-se present la qüestió de la protecció del Montseny, potser amb més força que mai abans d'ara.

Si admetem –ja seria hora que ho féssim– que la protecció dels espais naturals és una qüestió vital d'interès comú –com ho és també la defensa dels seus recursos hídrics– i que l'existència dels espais protegits ha de constituir un bé públic, per tant inalienable, llavors hauríem de convenir que cal mantenir la seva preservació per damunt de qualsevol interès particular. Encara més, considerant la perspectiva socioambiental que estem encarant.

Pel que fa al Montseny, hem de recordar allò que ja assenyalàvem en un article d'aquest mateix diari, l'octubre de l'any passat. El procés participatiu que les diputacions de Barcelona i Girona van engegar a les acaballes de l'any 2022, per definir un nou pla de protecció d'aquest espai natural, que es tallà de forma abrupta la primavera del 2023 sense haver culminat la seva suposada comesa, ha romàs aturat en el decurs dels dos darrers anys, sense que cap administració hagi explicat convincentment els motius d'aquesta demora.

Després de dos anys de silenci, ara, a correuita, volen que definim el futur del Parc

Els organismes del Parc i, segons relaten alguns, també la mateixa Generalitat, ens han tingut sotmesos a una política de silenci i d'opacitat pel que fa a la situació dels treballs preparatoris d'aquest nou instrument de protecció, que havia de suplir el desgraciat Pla de Protecció aprovat l'any 2008 i que fou descartat per sentència del Tribunal Suprem el desembre de 2016.

Ara, tot d'un plegat, el mes de maig d'enguany, les entitats i les associacions del massís hem estat convocades per l'Oficina del Parc Natural per dur a terme un denominat "procés participatiu" on, en teoria si més no, es recollirien les propostes i les alternatives que configurarien l'esdevenidor d'aquest espai natural. De cop i volta, s'ha pretès que duguem a terme un procés de gran transcendència, però fent-ho tot just en el termini d'un mes i mig, que és el temps que s'ha dedicat a aquesta consulta. Després de dos anys de silenci, ara, a correuita, volen que definim quin ha de ser el futur del Parc Natural del Montseny.

Tot plegat ho veiem com una nova ocasió perduda. La manipulació política que està embrutant

l'assumpte de la protecció del Montseny ja fa força anys que dura. De fet, des que les noves normatives ambientals han irromput en la nostra legislació (particularment des de l'aplicació de la Xarxa Natura 2000 i la creació dels PEIN), hem assistit a un seguit de maniobres per dilatar, empobrir o eliminar aquestes normes pel que fa al massís. Des que l'alternativa d'aprovar una llei de protecció va fracassar, han estat nou anys perduts mentre la situació del planeta s'anava agreujant i afectava també el Montseny: la desaparició del sector primari local i l'agricultura de muntanya, la reducció dràstica dels espais oberts, l'augment injustificat de les infraestructures viàries, el creixement de l'urbanisme especulatiu, l'aparició del turisme invasiu, l'augment exponencial del sector terciari i la manca d'enteniment entre els diferents actors que conviuen en aquest territori.

S'està perdent, un cop més, tant la possibilitat de trobar una sortida cívica que defensés els interessos de la ciutadania que viu o treballa al Parc, com les opcions d'acordar fórmules que garanteixin la continuïtat i la pervivència d'aquest espai natural pel bé de les generacions futures, de totes.

Sent conseqüents amb els objectius que predica l'administració del Parc, el procediment coherent, per poder prendre acords de consens, requeriria el temps suficient per tal que les diferents entitats que representen la ciutadania es poguessin reunir plegades, poguessin fer palesos els seus problemes, les contradiccions i les diferents visions de la qüestió, i donar-se espai per a la discussió oberta, per poder extraure conclusions conjuntes sobre els temes crítics i tot plegat comptant amb el suport dels organismes del Parc.

En comptes d'això, un procés que hauria d'haver potenciat el diàleg i l'enteniment per resoldre l'assignatura pendent en tots els "espais protegits" (el coneixement recíproc, l'enteniment entre tots els actors i l'acord global per l'interès comú) amenaça d'acabar de la pitjor manera possible.

Un cop més, s'ha preferit usar els camins fressats. S'ha optat per un procediment burocràtic i dirigista que ha aconseguit tot el contrari del que es predicava. En comptes de reunions obertes on poguessin debatre la ciutadania i els estaments interpellats, ha estat una empresa contractada *ad hoc* la que ha dirigit les poques reunions efectuades, d'acord amb un guió prefabricat que definia objectius sense una aproximació prèvia. No ha existit la possibilitat de presentar arguments, ni un debat suficient per arribar a acords col·lectius que permetessin perfilar un pla de protecció digne del seu nom i amb el suport necessari per a la seva implantació efectiva.

Tot aquest temps perdut només ha estat realment útil als sectors més repatanis contra qualsevol normativa de protecció, que interpreten com una amenaça als seus interessos econòmics particulars. Aquesta actitud, que en bona mesura es recolza en una visió negacionista de la realitat, té predicament entre alguns sectors de la propietat que no s'adonen encara d'una situació que canvia a gran velocitat i que no tornarà a ser mai com abans.